

Söndag morgon och Good Lives course på Woodbrooke och vi är flera kursdeltagare runt frukostbordet. Vi samtalar om ledarskap och barnuppfostran och vi kommer in på barnaga som fortfarande är tillåtet i Storbritannien. Förvånande nog tycker flera i sällskapet att en liten örfil då och då fungerar bra som en tydlig markering. Jag försvarar självklart vår svenska linje. Vi är flera som är emot för fysiskt våld även i mild form är kränkande, skrämmande och undergräver respekten. Vi skulle aldrig smälla till någon som är lika stor som oss själva. Vi utnyttjar bara vårt överläge för barn är så små och utsatta och fullständigt beroende av oss. Men vad gör man då när barn blir ohövliga, oregerliga och skriker och härjar? Barn känner intuitivt när vi vuxna vet vad vi vill och har bestämt oss. Det är inte alltid lätt men vi behöver öva vår självkänedom och inre själstyrka för att klara att stå emot när barn testar gränser.

Men vad hade hänt med mina negativa känslor sedan gårdagen. Nu satt jag här i en härlig gemenskap med samma människor som jag igår kände mig utesluten ifrån. Negativa känslor förblindar och förstummar verkligen en del av vår mänskliga potential. Risker är stor att vi också drar oss undan. Att se och acceptera sina känslor är en bra början. För mig hade det gett den nödvändiga öppningen mot nya perspektiv. Det blev så tydligt att hur vi ser på oss själva och andra avgör vad vi upplever.

Under Good Lives sista session delade vi våra insikter, vad vi tar med oss från helgen och hur vi vill gå vidare. För min del tar jag med mig flera inspirerande exempel på hållbar utveckling. Slående för mig var också att ett vägen mot ett hållbarare samhälle verkar innebära ett ökat samarbete och därmed en ökad samhällsgemenskap. Jag tar också med mig flera intressanta samtal och en ökad tilltro till min inre process.

Jag saknade fortfarande en fördjupning av kväkarperspektivet på hållbar utveckling men till det finns säkert möjligheter att återkomma.

Torbjörn Söderquist